

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpații Banari Ion, Dodon Gheorghî și avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Zagorodniuc Gabriel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014 și a sentinței Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 16 decembrie 2013, în cauza penală privindu-i pe,

Banari Ion Boris, născut la 15 decembrie 1981, originar și domiciliat mun. Chișinău str. Milescu Spătaru 19 ap. 84,

Dodon Gheorghî Mihail, născut la 15 iulie 1983, originar și domiciliat mun. Chișinău str. Piața unirii Principatelor, 3 ap. 54,

și

Zagorodniuc Gabriel Visarion, născut la 23 aprilie 1971, originar din Uhta, Komi, Federația Rusă și domiciliat mun. Chișinău str. V. Badiu 15

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.08.2013-16.12.2013
2. instanța de apel: 20.02.2014-05.11.2014
3. instanța de recurs: 06.05.2015 - 10.06.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 16 decembrie 2013, au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

- Banari Ion Boris și Dodon Gheorghî Mihail, în baza art. 27-188 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare, fiecare, cu executare în penitenciar de tip închis;

- Zagorodniuc Gabriel Visarion, în baza:

- art. 27-188 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare;

- art. 217 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate lui Zagorodniuc G., i-a fost stabilit pedeapsă definitivă 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În baza art. 103 Cod penal, lui Dodon Gh. i-a fost aplicat tratament medical forțat.

A fost confiscat automobilul de model „Wolksfagen LT” cu n/î C LE 281, ori contravaloarea lui în cazul în care nu mai există ori nu se găsește.

A fost încasat în beneficiul lui Miron Ion din contul lui Zagorodniuc G., Banari I., Dodon Gh., prejudiciul moral în sumă de 50.000 lei, de la fiecare.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că la începutul lunii iulie 2013, Zagorodniuc G. împreună cu Banari I. și Dodon Gh. au întocmit un plan criminal îndreptat spre obținerea unui profit ilegal în urma atacului tâlhăresc asupra lui Miron I.

În continuarea acțiunilor sale, la data de 04 iulie 2013, în jurul orei 23.00, Dodon Gh. împreună cu Zagorodniuc G. și Banari I., în vederea realizării intenției lor criminale, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă, având la ei bandă adezivă „scotch” și fragmente de frânghie, fiind mascați cu cagule și mănuși pe mâini, înarmați cu un pistol cu țeava lisă de model „Fort 17P” încărcat cu cinci cartușe și un cuțit, au pătruns în domiciliul lui Miron I., care locuia temporar în mun. Chișinău, c. Tohatin, întovărășirea pomicolă „ Poiana Nucului”, cu scopul de a-l ataca și a sustrage de la el bunuri, însă nu și-au dus intenția până la capăt din motive independente de voința lor, deoarece au fost reținuți de către colaboratorii de poliție.

Tot el, Zagorodniuc G., în timpul și circumstanțe necunoscute pentru organul de urmărire penală a obținut substanță narcotică - heroină, pe care a păstrat-o la sine în scop de utilizare, fără scop de înstrăinare până la 04 iulie 2013, când a și fost depistată asupra sa.

Conform concluziei raportului de expertiză nr. 4008 din 17 iulie 2013, substanța de culoare bej, cu greutatea de 0,20 grame și 0,19 grame din cele două pachetele din polietilenă transparente, ce au fost depistate la data de 04.07.2013 la Zagorodniuc G., reprezintă heroină - substanță narcotică. Masa totală a substanței narcotice – heroină, constituie 0,39 grame, care conform listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, constituie proporții mari.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* fapta inculpaților, Banari I., Dodon Gh. și Zagorodniuc G., în baza art. 27-188 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și anume – *tentativa de tâlhărie, adică acțiunea intenționată îndreptată spre comiterea atacului săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, de mai multe persoane, de o persoană mascată, deghizată, prin pătrundere în încăpere, care din cauze independente de voința făptuitorilor, nu și-a produs efectul; precum și fapta inculpatului Zagorodniuc G. în baza art. 217 alin. (2) Cod penal - circulația ilegală a substanțelor narcotice fără scop de înstrăinare prin păstrarea și transportarea lor în proporții mari.*

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

3.1 Procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care: - Banari I. și Dodon Gh. să fie condamnați în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e)

Cod penal, la câte 9 ani închisoare, fiecare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar în privința lui Dodon Gh. de aplicat, în baza art. 103 Cod penal, tratament medical forțat;

- Zagorodniuc G. să fie condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), d), e) Cod penal, la 9 ani închisoare și în baza art. 217 alin. (2) Cod penal – la 1 an închisoare, iar prin cumul total de a-i stabili acestuia pedeapsă definitivă de 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, Miron I. a o admite.

În motivarea apelului său, procurorul a invocat că:

- instanța de judecată a apreciat incorect prevederile legale, indicând că atât pistolul, cât și cuțitul depistat la inculpați la momentul reținerii nu se atribuie la categoria armelor în sensul prevederilor pct. e) alin. (2) art. 188 Cod penal, însă aceste arme depistate cad sub incidența Legii nr. 130 din 08 iulie 2012 privind regimul armelor și a munițiilor cu destinație civilă;

- instanța de judecată a apreciat în sensul individualizării pedepsei, indicând că a avut loc o tentativă de atac tâlhăresc, însă totodată a menționat că a început să fie realizată latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie de către inculpați;

- în dispozitivul sentinței nu a fost reflectat faptul admiterii sau respingerii acțiunii civile.

3.2 Avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Banari I., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art. 27-188 alin. (2) Cod penal, în cele prevăzute de art. 27-186 alin. (2) Cod penal și aplicarea unei pedepse sub formă de amendă. A exclude aplicarea prevederilor art. 106 și 103 Cod penal și a respinge acțiunea civilă înaintată.

3.3 Avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Dodon Gh., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art. 27-188 alin. (2) Cod penal, în cele prevăzute de art. 27-186 alin. (2) Cod penal și aplicarea unei pedepse sub formă de amendă. A exclude aplicarea prevederilor art. 106 și 103 Cod penal și a respinge acțiunea civilă înaintată.

3.4 Avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Zagorodniuc G., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art. 27-188 alin. (2) Cod penal, în cele prevăzute de art. 27-186 alin. (2) Cod penal și aplicarea unei pedepse sub formă de amendă. La fel, a-i stabili pedeapsă sub formă de amendă și pentru infracțiunea săvârșită, și prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal. A exclude aplicarea prevederilor art. 106 și 103 Cod penal și a respinge acțiunea civilă înaintată.

În motivarea acestor cereri de apel a fost invocat că:

- instanța de judecată greșit a calificat acțiunile inculpaților în baza art. 27-188 alin. (2) lit. b),c),d) Cod penal, deoarece reieșind din considerentele teoretice stabilirea tentativei la comiterea infracțiunii de tâlhărie este imposibilă, iar partea acuzării nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra intenția inculpaților de a comite infracțiunea de tâlhărie, precum nu a fost combătută versiunea inculpaților de a săvârși furt și nici

de cum tâlhărie;

- deoarece automobilul de marca „Wolksfagen LT” cu n/î C LE 281, nu a fost recunoscut ca corp delict pe cauza dată, instanța de judecată nu a fost în drept de a aplica confiscarea specială conform art. 106 Cod penal, mai ales că acest automobil aparține cu drept de proprietate și soției inculpatului Zagorodniuc G., fiindu-i încălcat dreptul de proprietate al acesteia, prevăzut de Constituție și Convenția Europeană pentru Drepturile Omului;

- instanța de judecată incorect a aplicat prevederile art. 103 Cod penal, în privința lui Dodon Gh., deoarece la materialele cauzei lipsește avizul medical corespunzător, așa precum prevede norma dată;

- instanța de judecată neîntemeiat a admis parțial acțiunea civilă, deoarece nu au fost prezentate probe ce ar confirma prejudiciul material, fiind doar solicitat încasarea prejudiciului moral, care de asemenea nu a fost confirmat prin probe;

- consideră că pedeapsa stabilită inculpatului Zagorodniuc G., în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, este prea aspră, deoarece acesta a recunoscut vina sa pe acest capăt de acuzare și s-a căit sincer, fiind oportună aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

3.5 Suplimentar și avocatul Țurcan Veaceslav în numele inculpatului Dodon Gh., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art. 27-188 alin. (2) Cod penal, în cele prevăzute de art. 27-186 alin. (2) Cod penal și aplicarea unei pedepse sub formă de amendă. La stabilirea pedepsei să-i fie aplicate prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, cu reducerea pedepsei inculpatului drept recompensă pentru ilegalitățile comise în privința lui. A exclude aplicarea tratamentului forțat și a respinge acțiunea civilă ca neîntemeiată.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de judecată greșit a calificat acțiunile inculpatului Dodon Gh. ca tâlhărie, deoarece la materialele cauzei lipsesc dovezi ce ar confirma comiterea unui atac tâlhăresc;

- inculpații au fost atacați violent de către polițiști, fiindu-i cauzat lui Dodon Gh., leziuni corporale, fiind necesară asistența medicală urgentă. Din circumstanțele cauzei rezultă că în privința inculpatului Dodon Gh., la momentul reținerii a fost aplicată tortura, pentru care fapt necesită reducerea pedepsei, drept recompensă pentru aceste încălcări;

- instanța de judecată incorect a aplicat tratamentul forțat în privința inculpatului Dodon Gh., deoarece nu există avizul medical corespunzător;

- neîntemeiat a fost admisă acțiunea civilă a lui Miron I., deoarece gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate nu au fost determinate, argumentate și probate conform prevederilor legale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către avocatul Medeleanu R. în numele inculpaților și apelul suplimentar al avocatului Țurcan V. în numele inculpatului Dodon Gh., fiind admis apelul procurorului și pronunțată o nouă

hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care au fost recunoscuți vinovați și condamnați;

- Banari Ion Boris și Dodon Gheorghii Mihail, în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal, la 9 ani închisoare, fiecare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- Zagorodniuc Gabriel Visarion, în baza:

- art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal, la 9 ani închisoare;

- art. 217 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate lui Zagorodniuc G., i-a fost stabilit pedeapsă definitivă 9 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Fiind menținute celelalte dispoziții a sentinței.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la judecarea cauzei respective prima instanță incorect a apreciat faptele ca tentativă de infracțiune, deoarece în cazul unei tâlhării infracțiunea se consideră ca fiind consumată din momentul declanșării actului de tâlhărie în scopul sustragerii bunurilor altei persoane însoțit de amenințarea aplicării violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, fără necesitatea ca acțiunea să se finalizeze cu sustragerea reală a bunurilor. Iar în speță, atacul tâlhăresc a fost declanșat de către inculpați în momentul pătrunderii în locuința părții vătămate Miron I. prin utilizarea mijloacelor și obiectelor special pregătite pentru atac asupra persoanei, adică uneltele pe care le țineau în mâni și buzunare aceștia cum ar fi pistolul, cuțitul, funiile, scotchul, lanterna, cagulele, mănușile.

Faptul că inculpații avuseră din timp intenție de a comite atac tâlhăresc se dovedește și prin informația operativă de care avea cunoștință organul de drept, despre care a comunicat părții vătămate cu o săptămână înainte de atacul tâlhăresc și au asigurat ambuscadă la domiciliul lui Miron I., unde au și fost reținuți inculpații.

În viziunea instanței de apel, nu poate fi reținută versiunea inculpaților precum că intenția lor a fost îndreptată spre sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, deoarece nu este clar pentru care necesități au avut nevoie de pistol, cuțit, funii, scotch, obiecte ce puteau fi folosite doar pentru aplicarea violenței față de persoană, deci acțiuni ce nu puteau fi realizate în mod ascuns nici sub o formă și care indiscutabil aveau menirea de a aplica violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe. La fel, versiunea inculpaților precum că nu au avut la ei careva arme, cuțite, frânghii și scotch, nu au avut intenția de a săvârși atac tâlhăresc, iar cagulele și mănușile au fost folosite pentru a se ascunde de camerele de luat vederi și pentru a nu lăsa urme, instanța de apel a considerat că este combătută prin probele administrate în prezenta cauză penală, ce confirmă încadrarea juridică a infracțiunii săvârșite în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal și anume parțial declarațiile inculpaților Banari I., Dodon Gh., Zagorodniuc G., părții vătămate Miron I. și materialele dosarului: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 04.07.2013 și a imaginilor video înregistrate (f.d. 9-16 v. 1); raportul de expertiză nr. 3869 din 15 iulie 2013 (f.d. 25-26 v. 1); raportul de expertiză nr. 4008 din 17 aprilie 2013 (f.d. 34-35 v. 1); ordonanța privind

recunoașterea în calitate de corpuri delictive din 22 iulie 2013 (f.d. 37 v. 1); actul de expertiză psihiatrico-legală (narcologico-legală) nr. 66 din 25 iulie 2013 (f.d. 144-146 v. 1).

Totodată, instanța de apel a considerat că, prima instanță greșit a dat o apreciere prevederilor legale ce țin de aplicarea pistolului și cuțitului ca fiind obiecte ce nu se atribuie la arme, indicând că atât pistolul, cât și cuțitul sus indicat nu se atribuie la arme, în sensul prevederilor art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, or atât pistolul cât și cuțitul deținut de făptași sunt obiecte care pot fi folosite ca armă și cu care se pot produce vătămări corporale periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, și cu aceste obiecte părții vătămate real puteau fi cauzate vătămări corporale periculoase pentru viață și sănătate. Iar în sensul Legii nr. 130 din 08.07.2012 privind regimul armelor și a munițiilor cu destinație civilă, pistolul și cuțitul ridicat la fața locului se atribuie la categoria armelor.

Astfel, instanța de apel a conchis că în actul de învinuire au fost corect calificate acțiunile inculpaților și potrivit agravantei prevăzute la lit. e) alin. (2) art. 188 Cod penal - atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de arme, legiuitorul nu a făcut o diferență distinctă între aceste obiecte, iar calificativul stipulat la lit. e) al normei supra menționate având un sens unic și nu impune încadrare separată.

Analizând în ansamblu probele, instanța de apel a calificat faptele inculpaților Banari I., Dodon Gh. și Zagorodniuc G. conform art. 188 alin.(2) lit. b),c),d) și e) Cod penal - *tâlărie, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit cu amenințarea de aplicare a violenței periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, de mai multe persoane, mascate, deghizate, prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă.*

Prin urmare, instanța de apel a constatat că, Banari I., Dodon Gh. și Zagorodniuc G. la începutul lunii iulie 2013 împreună au întocmit un plan criminal îndreptat spre obținerea unui profit ilegal în urma atacului tâlhăresc asupra lui Miron Ion. În continuarea acțiunilor sale, la data de 04 iulie 2013, în jurul orei 23.00 Dodon Gh. împreună cu Zagorodniuc G. și Banari I., în vederea realizării intenției lor criminale, acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă, având la ei bandă adezivă „scotch” și fragmente de frânghie, fiind mascați cu cagule și având mânuși, înarmați cu un pistol cu țeava lisă de model „ΦOPT 17P” încărcat cu cinci cartușe și un cuțit, au pătruns în domiciliul lui Miron Ion, care locui temporar în mun. Chișinău, c. Tohatin, întovărășirea pomicolă „Poiana Nucului”, cu scopul de al ataca și a sustrage de la acesta bunuri prin amenințarea aplicării violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, declanșând atacul prin utilizarea și demonstrarea armei, după ce au fost văzuți de victimă care s-a ascuns într-o odaie, însă făptuitorii îndreptându-se în camera unde era victima au fost imobilizați de poliție.

În opinia instanței de apel, infracțiunea s-a consumat din momentul declanșării atacului, indiferent de faptul că bunurile persoanei nu au fost real sustrase, adică din momentul pătrunderii în locuința victimei cu folosirea armei – pistolului, ce a fost demonstrat de către inculpați și văzut de către victima Miron I., iar ultimul a recepționat faptele ca o amenințare reală periculoasă pentru viața și sănătatea sa

ascunzându-se. Inculpații în timpul atacului au folosit și demonstrat arma, cuțitul, funiile și scotchul, acționând cu intenție directă, folosindu-le în scopul realizării intențiilor criminale, amenințând cu aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei.

Instanța de apel a considerat că fapta imputată inculpatului Zagorodniuc G. prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal, a fost dovedită apreciind ca juste concluziile instanței la acest capitol.

La capitolul stabilirii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea crimelor comise, de personalitatea infractorilor, de rolul fiecăruia la comiterea infracțiunii, circumstanțele cauzei, precum și de influența pedepsei aplicate inculpaților. Astfel, a fost reținut că, toți inculpații anterior au mai fost condamnați, dar antecedentele penale sânt considerate ca fiind stinse. La fel, s-a reținut că inculpatul Dodon Gh. a organizat comiterea infracțiunii și a participat nemijlocit la comiterea infracțiunii, iar Banari I. și Zagorodniuc G. fiind complici și coautori la comiterea infracțiunii. Totodată, fiind menționat că inculpații se caracterizează satisfăcător la locul de trai, iar Zagorodniuc G. este căsătorit și are un copil minor la întreținere.

De asemenea, instanța de apel a conchis că inculpatul Dodon Gh. suferă de narcomanie și necesită tratament antidrog, reieșind din actul de expertiză nr. 66 din 25.07.2013. Fiind reținut și faptul că inculpatul Zagorodniuc G. se află la evidența narcologică din 11.02.2011 cu diagnoza consumator de substanțe narcotice (hașiș, opiu).

Instanța de apel nu a stabilit careva circumstanțe atenuante și agravante prevăzute de art. 76, 77 Cod penal și nici excepționale prevăzute de art. 79 Cod penal.

În concluzie, instanța de apel a considerat că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă doar în condițiile izolării de societate, cu aplicarea pedepsei privativă de libertate sub formă de închisoare.

În privința inculpatului Dodon Gh., instanța de apel a statuat că prima instanță corect a constatat aplicarea tratamentului forțat antidrog.

La fel, instanța de apel a considerat că întemeiat au fost aplicate de către prima instanță și dispozițiile art. 106 Cod penal, ce prevăd confiscarea specială a bunurilor utilizate sau folosite pentru săvârșirea infracțiunii, fiind corect constatat că inculpații au utilizat și folosit pentru săvârșirea infracțiunii automobilul de model „Volkswagen LT 46” cu n/î CLE 281, ce aparține cu drept de proprietate inculpatului Zagorodniuc G., cu care ultimii fiind mascați, deghizați și având asupra sa obiecte special adaptate pentru comiterea infracțiunii, s-au deplasat la ÎP „Poiana Nucului” din c. Tohatin mun. Chișinău, pentru a comite infracțiunea și a pleca de la locul săvârșirii acesteia.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Zagorodniuc G., prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume referitor la aplicarea prevederilor art. 106 Cod penal – confiscarea specială la automobilului „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281 și nu a motivat din care cauză a fost menținută concluzia primei instanțe în acest sens, deoarece în opinia apărării este încălcat dreptul de proprietate al coproprietarilor. Automobilul dat aparține cu drept de proprietate lui Zagorodniuc Vera. Mai mult ca atât, automobilul menționat nu a fost recunoscut ca corp delict la dosar și nu întrunește condițiile prevăzute la alin. (2) al normei supra menționate;

- instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate de apărare referitor la excluderea prevederilor art. 103 Cod penal, fiind ilegal și neîntemeiat menținute aceste prevederi, deoarece inculpatul Dodon Gh. a fost condamnat pentru o infracțiune de sustragere și nu pentru o infracțiune legată de substanțele narcotice. La materialele cauzei nu există nici un aviz medical corespunzător în privința lui Dodon Gh. și instanța nu putea să-i aplice acestuia tratament medical forțat;

- instanța de apel greșit a calificat acțiunile inculpaților în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal, deoarece nu a avut loc atacul săvârșit asupra persoanei, condiție necesară pentru realizarea tâlhăriei, însoțit de careva violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, adică nu s-a dovedit momentul declanșării, consumării atacului asupra persoanei;

- instanța de apel greșit a constatat faptul existenței circumstanței agravante, cu aplicarea armei sau altor obiecte în calitate de arme, deoarece nu au fost prezentate probe precum că pistolul și cuțitul aparține inculpaților. Totodată, nici pistolul și nici cuțitul nu se referă la categoria de arme, iar pistolul potrivit raportului de expertiză nr. 3869 din 15 iulie 2013 nu se referă la categoria armelor de foc;

- nu au fost prezentate probe ce ar demonstra intenția inculpaților de a săvârși tâlhărie, nefiind combătută prin careva probe versiunea acestora că au avut intenția de a comite un furt și nici de cum tâlhărie, iar toate dubiile trebuiau interpretate în favoarea inculpaților;

- în partea descriptivă a deciziei instanței de apel se concluzionează că inculpații urmează să-și ispășească pedeapsa în penitenciar de tip închis, însă în dispozitivul acestei hotărâri este stabilit inculpaților tipul penitenciarului semiînchis, astfel dispozitivul deciziei contravine părții descriptive al aceleiași decizii.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

6.2 Inculpatul Dodon Gh., prin care consideră că hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt ilegale și neîntemeiate.

În motivarea recursului invocă că:

- au fost greșit calificate acțiunile sale ca tâlhărie, deoarece la materialele cauzei lipsesc dovezi pertinente și concludente ce ar confirma săvârșirea atacului în privința părții vătămate, precum și aplicarea violenței periculoase pentru viață sau sănătate, condiție obligatorie pentru realizarea tâlhăriei;

- au avut intenția doar de a sustrage bunuri pe ascuns, adică de a comite un furt, însă nu și-au dus intenția până la capăt deoarece au fost atacați și reținuți de către polițiști;

- concluziile instanței de fond precum că inculpații au pregătit un atac cu aplicarea violenței, sunt doar presupuneri și inadmisibile, în sensul art. 8 Cod de procedură penală;

- anume inculpații au fost atacați de către polițiști, cauzându-i multiple leziuni corporale lui Dodon Gh., fiind necesară asistența medicală, iar circumstanțele reținerii trezesc suspiciuni ce se referă la necesitatea și proporționalitatea aplicării forței de către polițiști;

- din declarațiile părții vătămate nu rezultă că inculpatul Dodon Gh. a opus rezistență polițiștilor, ultimul fiind lovit în cap și a pierdut cunoștința;

- prima instanță corect a conchis că nu a fost dovedită utilizarea armei, iar pistolul nu-i aparține;

- prima instanță neîntemeiat a admis acțiunea civilă a părții vătămate, care nu a fost recunoscută și ca persoană civilă, lipsind careva acte procesuale confirmative în acest sens, iar acțiunea civilă a fost înmănată inculpaților împreună cu sentința;

- în instanța de apel, unul dintre judecătorii completului de judecată, este vecinul părții vătămate, astfel acesta nu a avut dreptul de a judeca această cauză.

6.3 Inculpatul Banari I., prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, considerând că aceasta este neîntemeiată.

În motivarea recursului invocă că:

- inițial a dat declarații fiind supus presiunilor psihice și torturii din partea organelor de drept, fiind bătut în sediul procuraturii de către persoane mascate;

- din înregistrarea video, ce este o probă importantă în cauza dată au fost parțial șterse careva momente;

- la baza condamnării sale nu sânt puse probe ce ar confirma vinovăția sa;

- nu este de acord cu termenul pedepsei stabilit lui.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece în criticele formulate nu se conțin indicii unor erori de drept, ceea ce echivalează cu nemotivarea lor în sensul cerințelor prevăzute de art. 430 și 427 Cod de procedură penală, acestea formând obiect de studiu la examinarea cauzei în instanța de apel, cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Zagorodniuc Gabriel.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a indicat că, instanța de apel în motivarea hotărârii sale nu s-a expus referitor la argumentul privind legalitatea aplicării prevederilor art. 106 Cod penal - confiscarea specială a automobilului „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281 și nu a motivat din care cauză a fost menținută concluzia primei instanțe în acest sens, și referitor la legalitatea aplicării prevederilor art. 103 Cod penal – aplicarea tratamentului forțat în privința inculpatului, Dodon Gh..

Analizând textul deciziei atacate, Colegiul constată că, temeiul invocat de către recurent, prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel declarate, hotărârea cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată, inclusiv și asupra chestiunilor invocate de apărător menționate mai sus. Din textul deciziei recurate se atestă că instanța de apel, a statuat corectitudinea concluziei primei instanțe de a aplica prevederile art. 106 Cod penal, constatând că inculpații au folosit automobilul „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281, care aparține cu drept de proprietate inculpatului Zagorodniuc G. și pentru a săvârși infracțiunea imputată, l-a utilizat pentru deplasarea la locul comiterii infracțiunii și pentru a pleca de acolo. La fel, instanța de apel a menționat în hotărârea sa că, deoarece inculpatul Dodon Gh., potrivit actului de expertiză suferă de narcomanie și necesită tratament antidrog, sânt juste concluziile primei instanțe de a aplica în privința acestuia tratament medical forțat, conform art. 103 Cod penal.

Instanța de recurs consideră că, de fapt prin argumentele invocate sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul își exprimă dezacordul cu motivarea hotărârii instanței de apel referitor la aplicarea prevederilor art. 106 Cod penal – confiscarea specială a automobilului „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281 și 103 Cod penal – aplicarea tratamentului medical forțat în privința inculpatului Dodon Gh., însă aceste critici au format obiectul discuției și asupra cărora instanța de apel s-a expus întemeiat.

Aplicarea confiscării speciale a automobilului „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281, în viziunea Colegiului penal este just bazată pe norma art. 106 alin. (1) și (2) lit. b) Cod penal, unde este stipulat că, *confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor (inclusiv a valorilor valutare) utilizate la săvârșirea infracțiunilor sau rezultate din infracțiuni. În cazul în care bunurile utilizate la săvârșirea infracțiunilor sau rezultate din infracțiuni nu mai există sau nu se găsesc, se confiscă contravaloarea acestora. Sânt supuse confiscării special bunurile folosite sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, dacă sânt ale infractorului.* Iar alin. (3) al aceleiași norme prevede că, *confiscarea specială se aplică persoanelor care au comis fapte prevăzute de prezentul cod.* În prezenta speță se constată, că infracțiunea imputată a fost săvârșită inclusiv și de către inculpatul Zagorodniuc G., care pentru a facilita săvârșirea infracțiunii imputate a folosit automobilul „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281, iar potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului din 05 iulie 2013 (f.d. 17 v. 1), acest automobil este înregistrat pe numele inculpatului Zagorodniuc G., a cărui proprietar și este. Prin urmare, alegațiile recurentului precum că automobilul aparține lui Zagorodniuc Vera, Colegiul le apreciază ca declarative, deoarece partea apărării nu a prezentat careva probe confirmative privind aparținerea cu drept de proprietate sau coproprietate acesteia sau altor persoane. De asemenea, la acest capitol nu poate fi reținută nici critica precum că automobilul menționat nu a fost recunoscut ca corp delict și care nu poate fi spus confiscării speciale, deoarece prevederile legale nu indică expres ca o condiție obligatorie a confiscării speciale - recunoașterea bunurilor ca corpuri delict. Astfel, Colegiul penal consideră justă aplicarea prevederilor art. 106 Cod penal în privința automobilului „Wolksfagen LT” cu n/î CLE 281, în prezenta cauză penală.

Cu referire la temeinicia aplicării prevederilor art. 103 Cod penal – tratamentul medical forțat în privința inculpatului Dodon Gh., instanța de recurs relevă că, în cadrul urmăririi penale prin ordonanța din 25 iulie 2013 privind numirea expertizei narcologice ambulatorii (f.d. 141 v. 1), au fost puse specialiștilor în domeniu chestiunile dacă inculpatul Dodon G., suferă de narcomanie și dacă acesta necesită aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter medical. Iar prin actul de expertiză narcologică-legală nr. 66, cu participarea a 7 specialiști, dintre care cel puțin 4 sunt medici narcologi și care au și fost avertizați conform art. 312 Cod penal pentru concluzii false, expres au indicat că inculpatul Dodon Gh., suferă de narcomanie și necesită tratament antidrog. Prin urmare, este nefondat argumentul recurentului precum că la dosar nu este un act medical corespunzător ce ar justifica aplicarea art. 103 Cod penal în privința lui Dodon Gh., precum este neîntemeiat și argumentul că ultimul a fost condamnat pentru infracțiune de sustragere și nu este legată de substanțele narcotice, deoarece din dispoziția alin. (1) art. 103 Cod penal rezultă că această măsură de constrângere se aplică față de persoanele care au săvârșit infracțiune și care este alcoolic sau narcoman, fără a fi specificat anume care tipuri de infracțiuni. Astfel, instanța de recurs constată că la caz sunt prezente condițiile aplicării tratamentului medical forțat față de inculpatul Dodon Gh.

În acest context, de remarcat este și acel fapt că prezentul recurs a fost declarat în numele inculpatului Zagorodniuc G., însă sânt invocate critici ce se referă la interesele

inculpatului Dodon Gh., ceea ce este inadmisibil, dat fiind faptul că în conformitate cu alin. (1) art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.*

În continuare, instanța de recurs reține că, autorul recursului invocă în prezenta speță simultan temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat Colegiul atestă că, recurentul de fapt critică încadrarea juridică a faptelor săvârșite de către inculpați, în baza art. 188 alin. (2) Cod penal, ca tâlhărie, expunându-și dezacordul că nu a avut loc atacul, nu a fost aplicată violența periculoasă asupra victimei, nu au fost folosite arme, inculpații intenționând să sustragă pe ascuns bunuri, adică furt. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt apărătorul în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 8) al aceleiași norme, deoarece nu a fost pronunțată o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care inculpații au fost puși sub învinuire, mai ales în contextul că inculpații au invocat că au intenționat să comită un furt și nu au pledat nevinovați pentru cele săvârșite. Totodată, din conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept. De asemenea, rezultând din conținutul recursului, autorul acestuia nu contestă vinovăția inculpatului Zagorodniuc G. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, precum și încadrarea juridică a acesteia, din care motive instanța de recurs nu se va expune la capitolul dat.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală în privința infracțiunii prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal.

La analiza prezenței temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs notează că, e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă injust fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Așadar, având în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept la care se referă recurentul, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că la judecarea apelului, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de calificare a acțiunilor inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat. Probele prezentate atât de partea acuzării, cât și argumentele părții apărării, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile

art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpații, inclusiv și Zagorodniuc G., au săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal și anume, *tâlhărie, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea de aplicare a violenței periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, de mai multe persoane, de o persoană mascată, deghizată, prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă*, așa precum a și fost indicat în rechizitoriu prin care a fost sesizată instanța de judecată.

Reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal consideră că, soluția adoptată de către instanța de apel în partea calificării de drept a acțiunilor inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal, este corectă și întemeiată prin ansamblul de probe expus și analizat în hotărârea contestată și menționat în pct. 5 al prezentei decizii. În opinia Colegiului, instanța de apel just a apreciat cumulul de probe, reținând ca decisive ce confirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, anume declarațiile părții vătămate (f.d. 226-227 v. 1), de unde rezultă cert că anume inculpații au pătruns la el în casă fiind mascați cu cagule, mănuși și înarmați cu un pistol și un cuțit, dispunând de frânghie și lipici, el sperându-se fiindu-i astfel cauzat un stres enorm atât lui, cât și familiei sale, însă în rezultatul acțiunilor operative ale colaboratorilor de poliție, acțiunile inculpaților au fost curmate, ultimii fiind reținuți. Potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului și a imaginilor video înregistrate, se atestă că persoanele reținute au fost identificate, aceștia fiind inculpații, care erau mascați și în mănuși, iar lângă locul unde au fost imobilizați inculpații s-a depistat un pistol încărcat cu cartușe, cuțit, frânghii, lipici și lanternă. Astfel, sânt întemeiate concluziile instanței de apel că modul în care au acționat inculpații și mijloacele utilizate indică direct la intenția comiterii unui atac tâlhăresc, deoarece la săvârșirea furtului, sau altor tipuri de sustrageri nu este necesar utilizarea armelor și obiectelor ce ar servi la imobilizarea victimelor, decât doar comiterea tâlhăriei, ceea ce exclude versiunea inculpaților și argumentele invocate în sensul că au intenționat de a săvârși furt, adică sustragere pe ascuns a bunurilor. Subsidiar, la capitolul dat, just a fost menționat de către instanța de apel și acel fapt că în gospodăria victimei era conectată lumina, în preajmă fiind parcat și automobilul acestuia, ceea ce indică suplimentar că aceste împrejurări nu i-au pus în gardă pe inculpați, circumstanțele date în cumul cu cele menționate supra indică anume la intenția comiterii unui atac tâlhăresc asupra victimei.

Din conținutul recursului declarat, apărătorul contestă că în acțiunile inculpaților, inclusiv și a lui Zagorodniuc G., ca condiție indispensabilă a componentei de tâlhărie, nu a fost declanșat atacul, însoțit de componentele alternative adică violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei sau amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe. Însă, potrivit considerentelor teoretice prin *amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate* se înțelege săvârșirea unui act asupra victimei de natură să-i inspire temerea că va fi supusă, în mod real și imediat, violenței periculoase pentru viața sau

sănătatea ei, act care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii. Totodată, în doctrina penală se menționează că la calificare nu are relevanță forma exteriorizării amenințării și nu se exclude nici exteriorizarea prin gesturi sau acțiuni concludente (pe baza cărora se poate trage o concluzie). Este important ca amenințarea, expusă într-o formă evident clară victimei, să fie percepută de aceasta ca fiind reală și imediată. În virtutea acestui fapt, amenințarea trebuie să creeze convingerea că, în caz dacă făptuitorul, în timpul săvârșirii infracțiunii, va întâmpina împotrivire din partea victimei, amenințarea va fi realizată de îndată.

Având în vedere considerentele doctrinale, cumulul de probe și circumstanțele săvârșirii infracțiunii, în opinia Colegiului penal, este întemeiată concluzia instanței de apel că inculpații au comis un atac tâlhăresc, deoarece au inspirat victimei temerea că va fi supusă unei violențe periculoase pentru viața și sănătatea sa personală și a familiei lui, fiind prezente condiții obiective, propice înlăptuirii acestei amenințări și anume în jurul miezului nopții, partea vătămată a văzut personal cum în casa sa au pătruns 3 persoane mascate, care au asupra lor un pistol și un cuțit, și care fără a se reține mult la I etaj al casei s-au îndreptat la etajul II, unde se afla acesta împreună cu familia sa.

În astfel de împrejurări, Colegiul consideră că atacul a fost declanșat și amenințarea a fost reală la acel moment pentru victimă, adică atacul a fost consumat indiferent de faptul că bunurile persoanei nu au fost real sustrase, datorită intervenției colaboratorilor de poliție, iar în acțiunile inculpaților sânt prezente elementele infracțiunii de tâlhărie, cu agravantele prevăzută la lit. b),c),d),e) alin. (2) art. 188 Cod penal.

Argumentele apărării precum că nu a fost dovedită agravanta infracțiunii de tâlhărie, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă, deoarece nu s-a confirmat că pistolul și cuțitul sânt ale inculpaților, instanța de recurs nu le poate reține, deoarece acestea se combat prin declarațiile părții vătămate, care a declarat că inculpații când au pătruns în domiciliul său dețineau aceste arme în mâinile sale, precum și prin procesul-verbal de cercetare la fața locului și înregistrarea video din 04 iulie 2004, unde este indicat că aceste obiecte au fost depistate lângă inculpații reținuți și datorită procedurilor speciale aplicate de polițiști în urma intervenției operative, ei au fost deposedați de aceste arme. La fel, prezența armelor la inculpați a fost confirmată și prin raportul din 05 iulie 2013 al colaboratorului de poliție Tudorovici V. (f.d. 38 v. 1), unde este menționat că la inculpatul Dodon Gh., a fost depistat un pistol de model „Ford-17”. Elocvent, la acest capitol este și acel fapt că în caz de dezacord cu apartenența acestor arme inculpaților sau legalitatea acțiunilor organului de urmărire penală în vederea stabilirii prezenței armelor menționate la ei, acțiunile date urmau a fi reclamate sau contestate conform prevederilor legale procurorului ierarhic superior sau judecătorului de instrucție, fapt care nu a fost realizat de partea apărării la etapa respectivă.

De asemenea, Colegiul apreciază ca nefondate și argumentele precum că cuțitul și pistolul nu se referă la categoria armelor, mai mult ca atât că potrivit raportului de expertiză nr. 3869 din 15 iulie 2013, pistolul menționat nu se referă la categoria

armelor de foc. La acest capitol, instanța de recurs statuează că instanța de apel corect a menționat prevederile art. 129 Cod penal și ale Legii nr. 130 din 08.06.2012 *privind regimul armelor și munițiilor cu destinație civilă*, unde conform alin. (2) al legii vizate armele depistate la inculpați la momentul săvârșirii infracțiunii, se încadrează la categoria armelor. Iar faptul că, pistolul ridicat de la inculpați nu se referă la categoria armelor de foc, nu are nici o relevanță la încadrarea juridică potrivit agravantei prevăzute la lit. e) alin. (2) art. 188 Cod penal, deoarece norma dată nu specifică anume cu aplicarea armei de foc, legislatorul operând cu noțiunea generală de „armă”. Mai ales că, nu este exclus în cazul folosirii unui model de pistol, precum cel ridicat de la inculpați, posibilitatea aplicării violenței periculoase pentru viață și cu care respectiv e posibil producerea vătămarilor periculoase pentru sănătatea persoanei agresate, inclusiv și cu cuțitul.

Colegiul penal consideră, pretextul apărătorului în ce privește mențiunea în partea dispozitivă a hotărârii instanței de apel privind executarea pedepsei de către inculpați în penitenciar de tip semiînchis, iar în concluziile din partea motivată a acestei hotărâri este indicat că inculpații urmează să execute pedeapsa în penitenciar de tip închis, ca insuficient pentru a desființa o hotărâre judecătorească, deoarece inițial la data adoptării dispozitivului deciziei, adică 05 noiembrie 2014, a fost corect stabilit tipul penitenciarului – semiînchis. Fiind astfel respectate prevederile art. 72 alin. (3) Cod penal, deoarece infracțiunea săvârșită de inculpați se atribuie la categoria celor grave, iar faptul că în partea motivată a hotărârii este menționat tipul penitenciarului închis, în care urmează să-și execute pedeapsa inculpații, constituie o eroare materială evidentă, însă care poate fi corectată în conformitate cu prevederile art. 249 Cod de procedură penală, la cererea persoanei interesate sau din oficiu, fără a desființa hotărârea judecătorească.

Deci, luând în considerație circumstanțele cauzei, conținutul probelor supra menționate și celelalte probe specificate în textul hotărârilor judecătorești atacate, analizate prin prisma coroborării lor, Colegiul consideră juste concluziile instanței de apel privind încadrarea acțiunilor inculpaților, inclusiv a lui Zagorodniuc G., în baza art. 188 alin. (2) lit. b),c),d),e) Cod penal.

Respectiv, temeiul pentru recurs - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, în prezenta cauză supusă examinării în privința inculpatului, Ionescu I., nu și-a găsit confirmarea.

8.2 Cu referire la recursul declarat de către inculpatul Dodon Gh.

Din conținutul recursului declarat de către inculpatul Dodon Gh., Colegiul penal atestă că autorul nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, astfel semnalând, de asemenea temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Prin urmare argumentele recurentului precum că lipsesc probe ce ar confirma comiterea atacului, nu s-a dovedit utilizarea armelor, nu au avut intenția de a săvârși tâlhărie, ci un furt, au fost invocate și în recursul avocatului Medeleanu Roman, asupra cărora Colegiul s-a expus mai sus și care sânt valabile și în privința inculpatului Dodon Gh.

În ce privește argumentul precum că nu s-a confirmat calificativului infracțiunii imputate - aplicarea violenței periculoase, instanța de recurs îl consideră neîntemeiat, deoarece de către instanța de apel la încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpați nu a fost reținut un astfel de calificativ, ci au fost apreciate acțiunile lor ca atac însoțit de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, calificativ care a fost analizat și asupra căruia de asemenea Colegiul s-a expus în prezenta decizie.

Referitor la faptele invocate de inculpatul Dodon Gh., precum că de către colaboratorii de poliție la reținerea lor le-au fost cauzate leziuni corporale, în urma cărora a fost necesară asistența medicală, Colegiul penal constată că chiar și dacă au fost provocate leziuni corporale, acestea nu au legătură cu presupusele insinuări de maltratare a inculpaților, deoarece potrivit ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 22 iulie 2013 (f.d. 40-42 v. 1), în acțiunile colaboratorilor de poliție, în timp ce au curmat acțiunile inculpaților și la reținerea lor, nu sânt prezente elementele infracțiunii de tortură sau depășirea atribuțiilor de serviciu, aceștia acționând în strictă conformitate cu prevederile art. 19 lit. d), 20 lit. f) și 25 alin. (5) pct. 20) al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, în virtutea faptului că inculpații la momentul săvârșirii infracțiunii dețineau asupra sa arme și nu s-au supus cerințelor legale ale colaboratorilor de poliție, din care motiv aceștia au fost în drept de a acționa prompt, aplicând forța fizică prin procedee speciale, inclusiv arma din dotare pentru a reține și imobiliza inculpații. De asemenea, instanța de recurs relevă că din raportul colaboratorului de poliție, Tudorovici V. (f.d. 38 v. 1) se constată faptul opunerii de rezistență colaboratorilor de poliție de către inculpați la momentul reținerii, care dețineau arme, din care motiv a fost și aplicată forța fizică și mijloacele speciale pentru imobilizarea lor. În asemenea circumstanțe, Colegiul penal consideră că forța fizică aplicată de către colaboratorii de poliție a fost proporțională pentru a reține inculpații și a-i dezarma și prin urmare argumentele invocate în acest sens de recurent nu pot fi reținute ca temei pentru casare a hotărârilor judecătorești.

De asemenea, este nefondată și critica recurentului referitor la netemeinicia admiterii acțiunii civile a părții vătămate, nefiind recunoscută și ca parte civilă, lipsind și careva acte ce ar confirma recunoașterea ca parte civilă, iar acțiunea civilă le-a fost înmănată odată cu sentința. La acest capitol, reieșind din procesul verbal al ședinței de judecată în prima instanță (f.d. 213-214 v. 1), Colegiul constată că la data de 08 octombrie 2013, apărătorul părții vătămate a solicitat admiterea și anexarea la materialele cauzei a acțiunii civile cu privire la încasarea prejudiciului moral și a recunoașterii părții vătămate Miron I. și în calitate de parte civilă. Chestiunea dată fiind pusă în discuție în ședință de judecată, asupra căreia, potrivit procesului verbal inculpații nu au avut obiecții, iar apărătorul lor a lăsat la discreția instanței faptul dat și prin încheierea protocolară a instanței, demersul a fost admis, fiind acceptată acțiunea civilă și recunoscută partea vătămată și ca parte civilă în prezenta cauză. Totodată, se atestă că inculpații și nici apărătorul acestora nu au solicitat de a le fi înmănate copii ale acțiunii civile sau termen suplimentar pentru a face cunoștință și a se expune asupra acesteia.

Nu poate fi reținut și nici argumentul, precum că unul din judecătorii completului de judecată care a judecat prezenta cauză în ordine de apel este vecinul

părții vătămate și nu a avut dreptul de a participa la judecarea prezentei spețe, deoarece Colegiul consideră că nu au fost prezentate careva probe ce ar confirma faptele invocate, mai mult ca atât în cadrul ședinței de judecată inculpații precum și apărătorii acestora au fost în drept de a înainta recuzare acestui judecător sau complet de judecată, punând astfel în discuție această chestiune, însă reieșind din procesul verbal al ședinței de judecată în instanța de apel, nu au fost înaintate careva recuzări completului de judecată, din care motiv argumentele invocate în acest sens sânt nefondate.

8.3 Cu referire la recursul declarat de către inculpatul Banari I.

În motivarea recursului său, inculpatul Banari I., a invocat că a fost maltratat de către persoane mascate când a fost escortat la sediul procuraturii, însă instanța de recurs apreciază acest argument înaintat cu scopul de a răsturna o hotărâre judecătorească în favoarea sa fără a indica concret la ce etapă a procesului a fost maltratat, în ce împrejurări, ce fel de leziuni sau suferințe i-au fost provocate. Mai mult ca atât, inculpatul Banari I., nu a semnalat anterior aplicarea în privința lui a torturii, nu a depus în acest sens careva petiții, invocând abia la etapa recursului ordinar faptul că a fost maltratat, ceea ce este inadmisibil potrivit alin. (2) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că temeiurile prevăzute pentru recurs pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

În privința criticii invocate de recurent precum că probele cauzei nu confirmă vinovăția lui în săvârșirea faptelor imputate, Colegiului penal s-a expus la analiza recursurilor supra menționate și considerentele enunțate de către instanța de recurs se referă inclusiv și la inculpatul Banari I.

Privitor la argumentul recurentului precum că înregistrarea video de la momentul reținerii nu este completă, fiind ștearsă o parte de înregistrare, Colegiul menționează că nu poate fi reținut, deoarece inculpatul Banari I. în cadrul urmăririi penale la finisarea acesteia (f.d. 155-156 v. 1), făcând cunoștință cu materialele cauzei împreună cu apărătorul său nu au înaintat careva obiecții asupra celor invocate și nici nu au înaintat careva plângeri judecătorului de instrucție pentru a fi verificate acțiunile organului de urmărire penală la capitolul dat. De asemenea, nici în cadrul judecării cauzei în prima instanță, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată din data de 28 octombrie 2013 (f.d. 17 v. 2) după vizionarea înregistrării video, nu au fost înaintate careva obiecții asupra acestei înregistrări, fiind invocate de către recurent abia la etapa judecării cauzei în instanța de apel, ceea ce contravine dispozițiilor alin. (4) art. 251 Cod de procedură penală.

La capitolul dezacordului inculpatului Banari I. cu pedeapsa stabilită, Colegiul penal consideră că, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, învederându-se gravitatea infracțiunii săvârșite, ce se atribuie la categoria infracțiunilor grave, personalitatea făptuitorului – care se caracterizează satisfăcător, faptul că anterior a mai fost condamnat, antecedentele penale fiind stinse, circumstanțe atenuante și agravante, conform art. 76, 77 Cod penal nu au fost stabilite.

În acest context, instanța de recurs remarcă și acel fapt că infracțiunea de tâlhărie a fost săvârșită cu prezența a 4 semne din 5 agravate prevăzute la alin. (2) art. 188 Cod penal. La fel și acel fapt că inculpatului Banari I. pentru săvârșirea infracțiunilor anterioare i-au fost aplicate sancțiuni neprivative de libertate și anume suspendarea condiționată a executării pedepsei și amenzi, însă acesta nu și-a făcut concluziile respective pentru a nu admite pe viitor comiterea infracțiunilor, astfel nefiind atins scopul legii penale de corectare a condamnatului, prevăzut de alin. (2) art. 61 Cod penal. Prin urmare, în viziunea Colegiului, este întemeiată concluzia instanței de apel că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea pedepsei cu închisoare și dozarea acesteia cu termenul de 9 ani este justificată pentru ca persoana vinovată să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În concluzie, rezumând cele expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpaților Zagorodniuc G., Dodon Gh. și Banari I., nefiind identificată de instanța de recurs vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare deferite spre examinare.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sânt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpații Banari Ion, Dodon Gheorghii și avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Zagorodniuc Gabriel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014 și sentinței Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 16 decembrie 2013, în cauza penală privindu-i pe **Banari Ion Boris, Dodon Gheorghii Mihail și Zagorodniuc Gabriel Visarion**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 08 iulie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie